

Der er i Lovforslaget en Bestemmelse, som fastslaaer, at pensionsberettigede Haandværkere, Arbejdere og lignende skal have et Dyrtidstillæg paa 150 Kr., for saa vidt de har været beskæftigede mindst 180 Dage i Statens Tjeneste i det forløbne Aar. Denne Bestemmelse træder i Stedet for den Bevilling, der findes paa Tillægsbevillingsloven, hvorefter de paagældende Arbejdere fik 50 Kr. i Dyrtidshjælp med Tillæg af 10 Kr. for hvert Barn, dog med den Begrænsning, at de paagældende ikke maatte have en større Aarsindtægt end 1,400 Kr., og at de skulde have arbejdet for Staten i mindst 200 Dage. Overalt, hvor det har været Finansministeren, som har skullet fortolke denne Bestemmelse, har den været fortolket saa hensynsfuldt og imødekommende overfor de paagældende som muligt, men der har enkelte Steder været Arbejdsledere, Overbanemestre, eller hvem det nu har været, som har fortolket denne Bestemmelse, uden at det er kommet til Ministeriets Afgørelse, og der er da truffet Afgørelser, som jeg vil haabe ikke skal gentage sig denne Gang. Saaledes var der en Mand, der havde arbejdet ved Statsbanerne Aaret rundt ude paa Linien og havde haft en Aarsindtægt paa 1,392 Kr.; Juleaften, da der var Travlhed, blev der sendt Bud efter ham og sagt til ham, om han vilde komme og udføre et Arbejde, han skulde faa det godt betalt. Han fik en halv Snes Kroner for det og havde paa den Maade haft en Aarsindtægt paa 1,402 Kr.; og saa blev hans Dyrtidstillæg strøget. Jeg ser, at Finansministeren ryster paa Hovedet. Jeg ved, det ikke er ham, denne Fortolkning skyldes. Jeg skal nævne et andet Eksempel. En Mand havde en Aarsindtægt af 1,320 Kr., saa fik han Veterangaven, hvorved hans Aarsindtægt blev over 1,400 Kr., og man strøg da Dyrtidstillæget. Statsbanerne er den eneste Etat, i hvilken man har gjort dette. Alle andre Steder har man ikke regnet Veterangaven med, men ved Statsbanerne er der en enkelt Driftsleder, der har ment, at det var hans Opgave at tjene Penge til Statskassen ved at spare den for en Udgift paa et halvt Hundrede Kroner. En tredje Mand havde arbejdet for Staten i hundrede og nogle og halvfemsindstyve Dage, han blev da indkaldt til Sikringsstyrken, og saa sagde man: Du har ikke arbejdet i 200 Dage, og saa faar Du ikke Dyrtidstillæg.

Jeg nævner disse Eksempler, fordi jeg i Forvejen ved, at det ikke er Finansministerens Mening, at Loven skal fortolkes saaledes, og jeg føler mig forvisset om, at

det ikke vil gentage sig. For naar Regeringen fremsætter et Lovforslag, der er saa hensyntagende til alle Sider som det foreliggende, og naar Rigsdagen giver det sin Tilslutning — ingen vil have, at der skal ydes mindre, end hvad der her er foreslaaet —, er det ikke Meningen, at der ude omkring paa de forskellige Arbejdspladser skal sidde en eller anden og mene, at han skal tjene et lille Beløb paa 50—100 Kr. til Staten ved at fortolke Loven saa inhumant som muligt. Jeg tror, at de paagældende skulde have en Tilkendegivelse af, at de ikke tjener Statens Interesser eller fremmer Regeringens og Rigsdagens Formaal ved at sidde og vaage omhyggeligt over, at fattige Mennesker, som trænger til at faa det mest mulige, bliver berøvet den Dyrtidshjælp, enhver human Fortolkning vil give dem. Men, som sagt, jeg føler mig forvisset om, at dette ikke vil gentage sig, fordi jeg ved, at jeg er i fuld Overensstemmelse med den højtærede Finansminister, naar jeg angriber den Maade, hvorpaa man i enkelte Tilfælde har baaret sig ad.

Jeg skal slutte med paa mit Partis Vegne, som sagt, at udtale fuld Tilslutning til Lovforslaget. Jeg haaber, vi maa kunne undgaa Udvalg; og at Loven hurtigt kan komme frem, og at vi kan undgaa oprivende Forhandlinger.

Kofoed: Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Fremme og uforandret Vedtagelse. At det fremmes hurtigt, er af Betydning af flere Grunde. Blandt andet vilde det være heldigt, om de i Lovforslaget nævnte Udbetalingsterminer kunde overholdes, saa at det ekstraordinære Tillæg for 1916 kunde udbetales inden Jul og første Kvartals Tillæg for 1917 i de første Dage af Januar. At der ikke kan ventes væsentlige Ændringer i Lovforslaget, føler jeg mig overbevist om. Som det vil være alle i dette høje Ting bekendt, har Lovforslaget været til indgaaende Drøftelse dels indenfor Ministeriet, dels indenfor Partierne, inden det blev fremsat for dette høje Ting, og saavel Principperne som Enkelthederne i Lovforslaget, i hvert Fald for de væsentligste Punkters Vedkommende, er tiltraadte af alle Partier. Derfor er der sikkert intet, i alt Fald intet væsentligt, at rette i Lovforslaget, og derfor tror jeg som den ærede sidste Taler, at en Udvalgsbehandling vil være overflødig.

Det eneste Punkt, om hvilket der ved Forhandlingerne om disse Forhold ikke er